

עיתונות

גלוריה, גלוריה

הגלוריה!

אף קריין בטליוויזיה הישראלית אינו להתמודד עם הקריינות הקבועה של הערבית באותה טליוויזיה. לגלוריה שטיין בת התערובת מיריחה, ישנו הקסם הטבעי והנוכחות על המסך הקטן, שאי אף אחד מאלה המופיעים בתחנה העג זאת הסיבה לכך שאלפי מאזינים מבינים אפילו מילה אחת ערבית, עו כפה פעור אחרי הופעותיה הקצרות גלוריה היפה.

היה ברור שלא ניתן לשמור את גל לזמן רב עבור דוברי הערבית בלבד ראשון שהסיק מסקנה זו היה הצהרון עות אחרונות, שחתם על חוזה מיוחד גלוריה, שלם לה סכום שמן תמורת סום קבוע של כתבות במסוף של הע אחרי שנישאה לאיש הרדיו היהודי סופר, היה זה רק צעד טבעי שגלוריה תלב גם באמצעי התקשורת העבריים ידועות אחרונות היה זרין מספיק כדי החתים אותה על חוזה.

כתבה גלוריה, ברשימה שנשאה את כותרת "העבריים חושבים בלב ולא ברא "בישראל זוכה הפלסטיני ביחס של זין בארצות ערב הוא מכונה בוגד אשר את מולדתו. בירדן הוא זוכה להכנסת חים, ואף-על-פי-כן מכהן מלוא הלחץ מרירותו כלפי ירון דהקא. הייתכן כי פלסטינים מנסים לכרות את הענף, הם יושבים?"

אחרי פירסום כתבה זו נאלצה גל להפסיק את כתבותיה ביועיות אחרונות סיבה, כפי שהיתה ידועה לאנשים מע בלבד: אירוגני החבלה רגזו על הרשי איימו על הוריה של גלוריה היושבים יריחו, כי אם לא תפסיק לכתוב בע עברי, יתכלו לחייהם.

בעלה של גלוריה, אוי סופר, הכחיש הידיעה. אם כן, מדוע הפסיקה גלוריה טוב ליהודים ונגד הפלסטינים? היא ע קה בלימודי יהדות לקראת הגיור ש אמר.

דיעות

החזית השנייה

של "אל-פתח"

בחזית הערבית נוחלים הפדאיון ע מפלה מכאבה: אין הם מצויים לתקוף עבד-אל-נאצר, מקורותיהם הכספיים נסתם והם צפויים לימות עם הצבא הירדני בלונגיה. האוכלוסיה הפלסטינית בשטחים מוחזקים מתגברת לעמדתם בגלוי (ר הודו).

אם קיוו לשאוב עידוד מן הגעשה בח השנייה — חזית ההסברה הבינלאומית, עיקר בתוגי השמאל החדש באירופה חיכתה להם אכזבה. גם בחזית זו נחלו פדאיון, זה עתה, תבוסה חשובה, בע משמעות ארוכת-טווח. פלסטין השלמה. תבוסה זו לבי צורה של חוברת צרפתית בת 175 עמוד כתב-עת הנושא את השם אלמאן (ליסודות החוברת יוצאת מטעם גוף הקרולי הנו הבינלאומי של השמאל למען השלום בן זרח התיכון", שהרוח החיה בה הוא צי פאריסי מוזקן, דמורטרצל, בשם מאו הלטר.

את החוברת ערכה אשתו, קלארה הל — צעירה חריפת-לשון, שביקרה פעמי רבות בארצות-ערב ובישראל. מטרחה פעם: לבדוק מהי עמדת השמאל, על פלג השונים, לסיסמה המרכזית של הפדאיון הקמת "מדינה פלסטינית-יהודית, חילונ דמוקרטי" בכל ארץ-ישראל. הכונה הן כמובן, למדינה שתבוא במקום ישרא לא בצידה.

המסקנה המדימה של המישאל: אין א פלג חשוב אחד בשמאל הצרפתי, על כ גווינו, התומך בסיסמה זו. בחובר **מכתב של "אל-פתח"**. בחובר השתתפו כמה הוגי-ידועות משני הצדדי ראסאן כנפאני, איש החזית העממית לש חרור פלסטין, חזר על עמדתו הידועה. אח (המסד בטמוד 16)

אינה יכולה להרשות לעצמה לריב עם בת הכרית הגדולה היחידה שלה, היא אמריקה. אלא שאחרי קביעה זו, הוא פתה בשורת תמרונים, שמטרתם להפריע לגולדה מאיר בניהול הצדדים המעשיים להשגת השלום.

מכתב התפטרות

היה מוכן בכיס

הו הרקע לאותה הפגישה שהתקיימה ביום ששי בתל-אביב, בין גולדה ל-דיין.

אלא שלפני שנפגשו השניים, כבר דאגו נאמני דיין — בעיקר בין העיתונאים — להפיץ ידיעה מרעישה עוד יותר: ששר הביטרי, חן כבר כתב מכתב-התפטרות, וכי מכתב זה מונח בכיסו וכי הוא יוגש לגולדה בפגישתו עמה.

כדאי כאן להתעכב לרגע על טיבם של העיתונאים המשרתים את דיין במערכתו זו. חלק מהם הם אנשי דיין ותיקים, כמו ישעיהו בן-פורת מידועות אחרונות. הם לחמו את מלחמותיו במשך שנים, והם מצטיינים גם הפעם.

אחרים קרובים מבחינת תודעית הם המדינית למנחם בגין ולגח"ל. הם משרתים עתה את דיין, כדי להוכיח שמאז פרישת גח"ל אין למושללתה של גולדה מאיר היציר-בות והפסקות להחליט החלטות. לפי הגירסה של עיתונאים אלה, ושל כמה ממקורביו של דיין, היה מכתב ההת-פטרות בכיסו של שר-הביטחון, כאשר נפגש עם גולדה מאיר ביום ששי. הוא אף רצה למסור אותו לראש-הממשלה, אך זו סירבה לקבלו. על כן נקבע המשך ה-שיחה לשבת.

הם גם הסבירו מדוע אמנם כדאי לדיין לפרוש:

● הוא יעמוד בראש מחנה הי נסיגה, החל כמרכז החופשי ו-גח"ל, וכלה כמפד"ל ובמספר רב של ח"כים שיופרשו מן המערך.

● הוא יביא את האמריקאים לידי המסקנה, שאין ממשלתה של גולדה מאיר מסוגלת לבצע את הנסיגה, אפילו אם תחתום על מיסמך בינלאומי, ועל כן מוטב להם לראות בו את האיש החזק, המסוגל להבטיח וגם לקיים.

ראש-ממשלה

בעזרת הטילים?

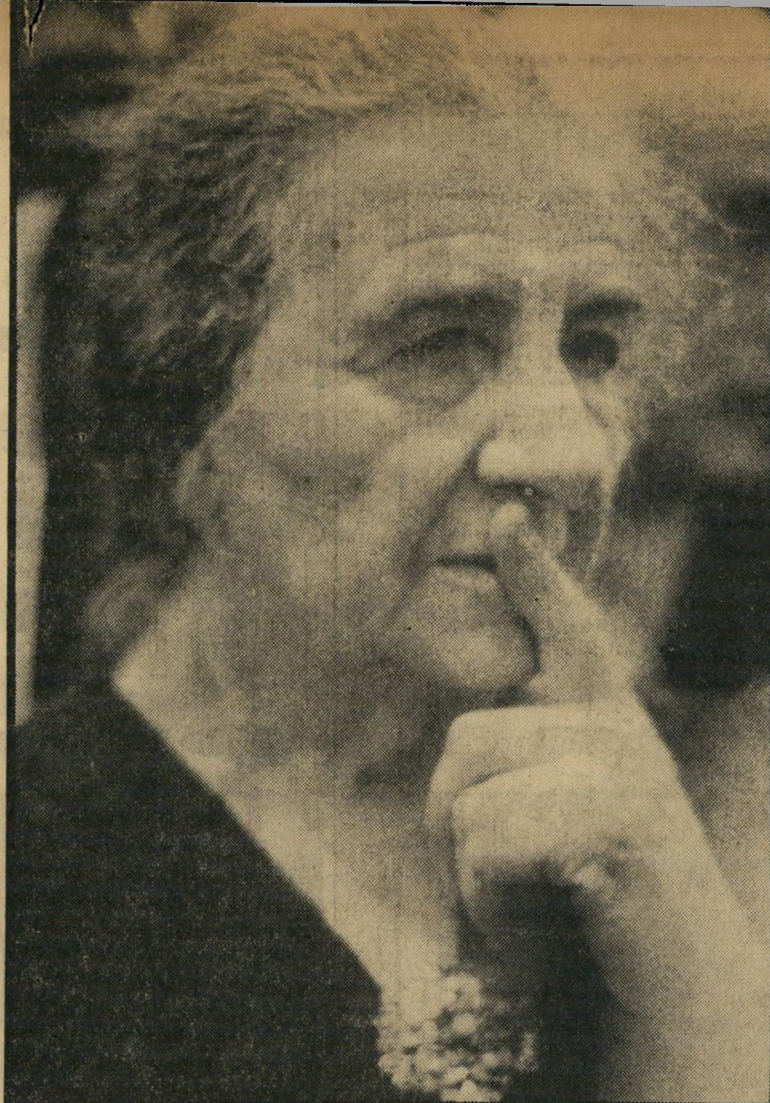
ניגוד להמוזה של חסידיו, לא עשה דיין עצמו שום צעד מחייב.

להיפך: כאשר נפגשו יומו כמה מאנשיו החשובים ביותר, כמו אהוד אבריאלי ומאיר עמית, וביקד שו תשובה ברורה לשאלה אם הוא עומד להתפטר — הוא סירב בתוקף להתחייב.

מקנות זו לא הפתיעה איש, שכן היא סימן-הזהר הקלאסי של דיין. זאת למרו על בשרם אלפי התמימים הנלהבים שהקימו את תנועת דיין לראשות הממשלה ערב ה-בחירות האחרונות, ושהיו משוכנעים כי הוא יפרש ממע"י והתאכזבו.

כמה מראשי הפעילים באותה תנועה הם הראשונים המתנבאים היום כי גם הפעם לא יפרוש דיין. הוא יעודד את הניחושים על פרישתו, יגביר את המתח סביבו בצמרת מע"י, יציב את עצמו כי קנאי לביטחון המדינה כנגד גולי דה הוותרנית וההספנית, וכנגד אלון וספיר התבוסתנים. עליידי מלחמת-התשה זו יחתור תחת אושיות שלטונם במפלגה, מתוך השכנוך פשוט: הדרך הבטוחה כי יותר להגיע לשלטון, היא באמצעי עזת מפלגת-השלטון.

טיבם אחד מיריביו של דיין: ביוני 1967 נוצר לו 100 אלף חיילים מצריים בסיני להיבחר לשר-ביטחון. עכשיו יש הן מקוים שמאה טילים מצריים בסואץ יעזרו לו להיבחר לראש-ממשלה.

גולדה: זוג יונים - סליחה, ניצים!

מיהר לגולדה כדי לנסות ולמנוע קרע בינה לבין דיין

התמרונים נגד

עשיית השלום

ה ה ריד בין גולדה ודיין? מדוע הגיעו היחסים ביניהם למצב כזה — אחרי שבמשך למעלה משנה היו השניים כזוג יונים — סליחה, כזוג ניצים? ביסודה של המתוחות הנוכחית קיימת ההתחרות בין השניים על ראשות-הממשלה. עדיין לא התהי רות גלוזיה, אבל ככל זאת רצוי נית ועמוקה, והיא מקבלת את משמעותה המיוחדת על רקע ה-צעדים הראשונים לקראת הסדר שלום עם הערבים.

כל עוד היה מצב מלחמה, וכל עוד היתה גולדה מנהיגת מחנה הניצים, היה משה דיין מזוהה בכל מאת אחרים עם מחנה זה, ועל כן נואה כיוור-העצר הטבעי. אך למ כאשר מדברים על שלום, יוצא משה דיין כמעט אוטומטית מן התמונה, ובמקומו צצה דמותו של יורש-העצר השני, יגאל אלון.

אלא אם כן יגבר בציבור הרושם, כי ה-שלום הוא דבר מסוכן; כי מלאכת עשיית השלום מחייבת מעבר בשורות-מוקשים, וכי ייתכן שכל הדיבור על שלום אינו אלא מזימה נוספת של הרוסים והערבים לחסל את המדינה.

ואם בצד הדאגה העמוקה הזאת תסופח תדמותו של דיין כאיש היחיד בממשלה הער לשכנות אלה, שאינו מוכן לבלוע את ה-פתיונות המסוכנים שמושיטים לו האמריקאים אלא בוחן כל הצעה לפי קנה-המידה העליון של ביטרי-חן המדינה — הרי ברור כי חשיר-בותו של דיין אינה יורדת כאשר מדברים על שלום, אלא עולה עוד יותר.

נוצר מצב מוזר: דיין הודה בפומבי, ש-אין בפני ישראל מוצא אלא במציאת הסדר שלום. שכן הוא הצהיר שצה"ל אינו יכול לעמוד מול הצבא הסובייטי; ועוד שישראל

קיימו פגישה ראשונה ביום ששי, קבעו לשוב ולהיפגש שנית כי שבת. אבל במרם קיימו את פגיר שבתם, הגיע ספיר מצפת. כאשר הופיע דיין לפגישה, כבר היה ספיר בדרכו חזרה ל"בית מינס". מה הריץ את ספיר?

מדוע הוזעק

דווקא ספיר?

א ודי כדאי, בעצם, לשאול תחילה: מה הריץ את שרף? מדוע צילצל ב-בהילות לצפת?

שר השיכון, שהוא ידידו האישי והוותיק של גולדה מאיר. אולי הידיד האישי הקרוב ביותר שיש לה. קירבה זו מתבטאת גם במישור הנאמנות המדינית. שרף הוא, ללא צל של פסק, "איש של גולדה". אבל הוא גם איש של דיין — אם כי במידה פחותה, שכן נאמנותו לדיין באה אחרי נאמנותו לגולדה.

אם יגיע פעם המצב לידי עימות-ערותם בין גולדה לבין דיין, יתייצב שרף לצידה של ראש-הממשלה. אבל לא בלב קל. על כן רגיש הוא מאוד ליחסים בין שניים אלה; ואם יש ביכולתו למנוע עימות, או החרפת היחסים, לא יחסוך מעצמו טירחה. והנה, ביום ששי האחרון היה סבור כי אמנם התקרבו היחסים בין ראש-הממשלה לבין שר-הביטחון לנקודה המסוכנת. זאת עוד לא היתה נקודה של טריקת-דלת, או פעולה מנועת. הוא הרים טלפון לצפת.

לכאורה, אין דבר מוזר יותר מאשר להודיע את שר-האוצר פינחס ספיר, שיבוא וייער הדורים בין גולדה לבין דיין. אך אהדתו של ספיר לדיין היא אחת העובדות הפוליטיות המפורסמות ביותר בצמרת ה-מימסה.

אלא ששרף ידע, כי ספיר — עם כל התנגדותו לדיין — מעדיף אר-תו בפנים מאשר בחזק. ספיר רוד צה לנטרל את דיין במירוצו אל ראשות-הממשלה; וניטרולו אפי שריו בקלות רבה יותר כשהוא איש מע"י, מאשר אם הוא יפרוש וירוצן בראש מחנה עצמאי משלו. השקול שר שרף היה נכון — וספיר